

Archiv obce Ctiboř

1928 – 1938

Inventář

EL NAD č.: 122

AP č.: 374

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky.....	9
Seznam použitých pramenů a literatury.....	10

Přílohy:

Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznávalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi, ležící přibližně 3,5 kilometru severozápadně od Tachova, vzniklo z osobního jména Ctibor, staročesky Čstibor a znamenalo Ctiborův, ve smyslu dvůr. V prvním členu osobního jména se nachází imperativ slovesa čstítí > ctítí a ve druhém členu staročeské bor, čili zástup, sbor či shromáždění. K dalším názvům patřily české Stiboř, Cztiborow a poněmčené Sstiebersrayt, Sstybrsreyth, Stiebereuth, německé Schtibersgrewt, Stiebereit, Stübenreuth, Stiebenreut, Stibenreith a latinské Stiberzkirch, Styborz a Cztiborz.

V historických textech je Ctiboř poprvé písemně připomínána v roce 1375, kdy jistý tachovský měšťan Filip přenesl plat ze Ctiboře na kostel v Tachově. S velkou pravděpodobností se již tehdy dělila ves na několik částí, neboť v roce 1379 náležela jedna z částí neznámému Trautenbergárovi. Po delší časové odmlce se objevuje další zmínka teprve v roce 1431, kdy král Zikmund daroval Václavovi Filiběřovi značný majetek a sídlo ve Ctiboři. Po otci zdědil ctibořské zboží Jan Filiběř, zmiňovaný jako majitel Ctiboře v roce 1454 a následně pak ještě v roce 1496. Po Janově smrti zůstává majetkový vývoj Ctiboře nejasný, dokud jí nezískal rod pánů z Gutštejna, vlastník nedalekého Tachova. V roce 1532 prodával Volf z Gutštejna dědictví pro bratrovi Janovi z Gutštejna. Jednalo se o ves Ctiboř s příslušenstvím a nabyvatelem tohoto jmění se stal Volf Perglar z Perglasu. Po otcově smrti zdědil v roce 1546 tento majetek Volf Gothard Perglar z Perglasu, který si jej podržel až do roku 1578, kdy prodal vsi Ctiboř a Velký Rapotín Zikmundovi Trautenbergárovi. V roce

1605 je jako majitel většího dílu Ctiboře uváděn Zikmundův syn Jiří Trautenbergár, neboť další majetek náležel k městu Tachovu. Jiří Trautenbergár spojil ctibořskou část se svým statkem v nedalekém Nahém Újezdci a tato se stala jeho trvalým příslušenstvím. O tento majetek se dělil s bratrem Ondřejem Trautenbergárem. Ondřej získal celé rodové jmění pro sebe a navíc se mu podařilo odkoupit také zbývající díl vsi Ctiboř, zemřel však náhle v roce 1625. Jako správkyně Ondřejových nedospělých synů se o statek Nahý Újezdec s příslušenstvím (mimo jiné Ctiboř) starala vdova Barbora rozená z Waldefelsu. Ta prodala část majetku společně se vsí Ctiboř hraběti Jindřichovi Šlikovi, který tím rozšířil plánské panství. Rod Šliků si podržel panství Planá do roku 1665, kdy jej musel František Arnošt Šlik z finančních důvodů prodat. Novým majitelem se stal Jáchym ze Sinzendorfu. Starý rakouský rod pánů ze Sinzendorfu si majetek podržel do roku 1822, kdy zemřel poslední z jeho potomků. O pozůstalost se vedl dlouholetý spor, z něhož vzešel vítězně Jan Václav, hrabě Nostitz Rieneck. Nárok, vzniklý již v roce 1823, byl úředně stvrzen v roce 1827. Ves Ctiboř dosáhla konce patrimoniální správy v roce 1850 právě ve vlastnictví tohoto rodu. Šlechtický rod Nostitzů zůstal na panství až do roku 1945.

Územní a správní kompetence obecní samosprávy ve Ctiboři se vztahovaly výlučně na obec samotnou.

Do roku 1862 patřila Ctiboř pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 rovněž okresy soudní. Obec Ctiboř se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Planá. Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl smíšený Okresní úřad Planá, jehož součástí představovala také obec Ctiboř. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Plané. V roce 1906 se Ctiboř stala součástí politického a soudního okresu Tachov. Po připojení okresu Tachov k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát v Tachově.

Přestože se v archivním souboru AO Ctiboř dochovala pamětní kniha obce, její využitelnost pro rekonstrukci činnosti obecní samosprávy je velmi omezená. Pisatel knihy se věnoval obecní samosprávě pouze okrajově valnou většinu záznamů pořizoval retrospektivním způsobem. S přihlédnutím k období obecní samostatnosti navíc kniha mapuje poměrně krátkou časovou etapu. Nedostatek informací o vývoji původce archivního souboru v této kapitole je zapříčiněn nedostačujícím množstvím relevantních údajů, které lze z dochovaných archiválií extrahovat. Následuje neúplný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Anton Schmid	1909	1913
Josef Rawitzer	1913	1917
Andreas Weidl	1917	1923
Anton Gruber	1923	12/1929
Johann Hampl	12/1929	1932
Josef Wallerer	1932	1938
Sebastian Pschierer	1938	1945

K výše uvedenému přehledu obecních starostů lze doplnit informaci z prosince roku 1929, kdy dosavadní vedoucí úřadu Anton Gruber na svůj post rezignoval z důvodu zdravotních problémů. Ještě do konce měsíce (28. prosince) téhož roku proběhly nové volby a vítězem se stal Johann Hampl.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Ze zápisu pořízeného v úřadovně MNV Ctiboř 18. listopadu 1953 za přítomnosti zástupkyně ONV Tachov, pověřené výkonem archivní služby, vyplývá, že předseda a tajemník tehdejšího MNV Ctiboř provedli 14. října 1953 vlastní, neohlášenou skartaci všech písemností ve spisovně. Podle údaje v zápise byly všechny písemnosti vzniklé z činnosti německé obecní samosprávy určeny k vyřazení. Zachována zůstala pouze pamětní kniha obce. Všechny písemný materiál o celkovém množství 125 kilogramů byl předán do sběrných surovin ve Sřibře, aniž k němu byl pořízen jakýkoliv soupis. Přestože oba účastníci neohlášené skartace přiznali pochybení, hájili se tvrzením, že nechtěli zmeškat uplynulé skartační lhůty a zároveň podotkli, že ONV Tachov nevyšlal včas svého zástupce, který mohl dohlídku spisovny vykonat.

V zápisu o dohlídce spisovny MNV Ctiboř z 11. května 1955 je uvedeno, že ve spisovně se nenacházely žádné spisy z období před rokem 1945. Německou pamětní knihu obce převzal okresní archivář do péče tehdejšího okresního archivu.

Do evidenčního listu JAF zavedeného k 1. říjnu 1958 bylo zapsáno, že archivní soubor AO Ctiboř obsahoval 1 úřední knihu z let 1923 – 1937. Kniha byla do tehdejšího okresního archivu převzata 29. října 1957 pod číslem přírůstku 9 (přírůstkový seznam se nedochoval). V pozdějším období byla do EL JAF ručně připsána poznámka, že knihu si v roce 1971 vypůjčil pan Václav Baťk, vedoucí odboru vnitřních věcí ONV Tachov. Pamětní kniha již nebyla vrácena zpět. Ve zprávách z generálních inventur v roce 1976 a 2001 byla kniha uváděna jako ztracená. Po písemném kontaktu s bývalým vedoucím odboru vnitřních věcí panem Baťkem v roce 2000, od něj obdržel SOKA v Tachově odpověď (15. listopadu 2000). Oslovený v něm uvedl, že se stal jako vedoucí příslušného odboru ONV Tachov nepřímým zprostředkovatelem výpůjčky pamětní knihy patrně pro oslavy výročí založení obce Ctiboř. V dopise však ujišťoval, že kniha se s ohledem na německy psaný obsah nemohla ocitnout přímo v obci Ctiboř. S přihlédnutím k velkému časovému horizontu této události (téměř 30 let) však uvedl, že si již zpětně nedokáže danou záležitost vybavit.

Nález německé pamětní knihy obec oznámila současná starostka obce s tím, že knihu obdržela darem v roce 2008. Na základě úředního záznamu č.j.: SOAP/090-0247/2009 z 21. dubna 2009 byla do SOKA Tachov předána ztracená pamětní kniha obce Ctiboř.

Vzhledem k okolnosti, že archivní soubor AO Ctiboř tvoří pouze pamětní kniha obce, nelze určit, zda by se obecní samospráva ve Ctiboři řídila spisovým řádem.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při pořádacích pracích v archivním souboru AO Ctiboř došlo ke korekci časového rozpětí tohoto archivního souboru.

Materiál archivního souboru AO Ctiboř pochází z let 1928 – 1938. Jedná se o 1 úřední knihu o celkové metráži 0,03 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované archiválii užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie I. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý.

Při pořádacích pracích v archivním souboru AO Ctiboř z něj nebyly vyřazeny žádné multiplikáty a písemnosti nearchivní povahy.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Jelikož archivní soubor AO Ctiboř obsahuje pouze pamětní knihu obce, je tato archiválie jediným stěžejním, badatelským zdrojem. Přestože je v ní zaznamenáno poměrně dost informací, její úplná využitelnost značně limituje retrospektivní způsob záznamů a omezené časové rozpětí. Při získávání dalších informací o lokalitě, je proto potřeba postupovat v součinnosti s údaji v regionální literatuře.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v září 2009 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 10. května 2010

Miroslav Vetrák

Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

- Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Tachau und Umgebung.* Tachau : Verfasser Karl Hlawaty : Schriftleiter in Pilsen, [1914]
- Adressbuch für den politischen Bezirk Tachau.* Tachau : Herausgegeben von Richard Mayer in Neuzedlisch, [1925]
- Anschriftenbuch für den Gerichtsbezirk Tachau.* Tachau : Herausgeber Franz Walter, 1938
- Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland.* Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1849
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1864
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1919
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1933
- Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3.* Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976
- Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen,* 1849
- Zákoník říšský království českého,* 1906

II. Literatura

- HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.
- MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.
- PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 3.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1988.
- PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl I. A – H, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1954.
- SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.
- SCHMIDT, Josef. *Heimatatlas des ehemaligen politischen Bezirkes Tachau – Pfraumberg.* Geretsried : Heimatkundlicher Arbeitskreis der Tachauer in Geretsried und Ehrenheimatkreisbetreuer StR., 1973.
- SCHUSTER, Franz. *Tachau – Pfraumberger Heimat.* Ulm/D : Gerhard Hess Verlag, 2000.

Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
Obecní úřad 1850 – 1945			
Úřední knihy			
Knihy všeobecné správy obce			
1	Pamětní kniha obce	1928 – 1938	K 1

Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Ctiboř
Značka archivního souboru:	AO Ctiboř
Časový rozsah:	1928 – 1938
Počet evidenčních jednotek:	1 úřední kniha
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah v bm:	0,03 bm
Stav ke dni:	10. května 2010
Zpracovatel archivního souboru:	Miroslav Vetrák
Zpracovatel archivní pomůcky:	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl dne 10. 05. 2010 čj. SOAP/090-0304/2010